

บทที่ 441
วัยไหนจึงจะเรียกว่า “แก่”?

ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้า ในหนังสือบทสวดของฉัน ที่ลูกได้รวบรวมบทสวดของลูก 100 บทแรก พิมพ์เป็นหนังสือเล่มแรกของลูก ในบทที่ 4 ลูกใช้หัวข้อบทว่า “โปรดทรงช่วยฉัน” ลูกขอนำบทนั้นมาเขียนถวายพระองค์ในบทที่ 441 นี้ แต่ในหัวข้อบทใหม่ตามข้างบนนี้ พระเจ้าข้า ☺

“ข้าแต่พระเจ้า ลูกกำลังส่องกระจกอยู่ และภาพที่ลูกเห็นต่อหน้านี้ เป็นภาพที่ได้ทำให้ลูกสะดุ้ง ตกใจ เพราะลูกไม่ใช่เป็นสาวสวย หน้าตาอึมเิบ อีกต่อไป ลูกกำลังเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ที่ใกล้สู่วัยที่วงการแพทย์ขนานนามให้สวยงามเพื่อลดความน่าสะพรึงกลัวว่า “วัยทอง”

อีกไม่นาน หน้าตาและสังขารของลูกก็จะเหี่ยวยุบกว่านี้ และจะร่วงโรยลงไปเรื่อย ๆ ตามวัฏจักรของสัตว์โลก ลูกไม่ต้องการที่จะดูเป็นหญิงแก่ชรา แต่นี่เป็นความจริงของชีวิตที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้

ข้าแต่พระเจ้า ลูกไม่ทราบว่าคุณยังเหลือเวลา อีกเท่าไรบนโลกนี้ ลูกทราบแต่เพียงว่า ลูกยังไม่ได้รับใช้พระองค์เลย ขอพระองค์ทรงให้โอกาสลูกรับใช้พระองค์ก่อนจากโลกนี้ไปเถิด ลูกพร้อมทุกขณะที่จะรับใช้พระองค์บนสวรรค์ แต่ก่อนจากโลกนี้ไป อย่างน้อย ขอลูกได้มีโอกาสรับใช้พระองค์ได้อย่างเต็มที่ก่อน พระเจ้าข้า

ในเวลาเดียวกัน ขอพระองค์ โปรดทรงประทานความสวยงาม แก่จิตวิญญาณของลูก ขอให้จิตใจของลูกไม่โรยราไปตามสังขาร ตรงกันข้าม ขอให้จิตใจของลูกเต็มไปด้วยความรัก ความอ่อนโยน ความเมตตา หากสังขารของลูกต้องร่วงโรยไปตามวัย ขอให้สิ่งที่ยังคงอยู่นั้น เป็นความงามของจิตใจ ที่เพิ่มพูนพร้อมกับวัย ขอพระองค์ทรงช่วยให้ลูกไม่กลัวต่อความชรา แต่ตรงกันข้าม ขอให้ลูกอย่างก้าวสู่วิตต่อไป ด้วยความรู้สึกรดีและพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ด้วยความอึมเิบในดวงใจว่า ด้วยความเชื่อในพระองค์ ทุกๆ วันลูกสามารถเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมไปด้วยความงามและความมีค่า สำหรับพระองค์เสมอ

ลูกหวังว่า พระองค์จะทรงเติมความงามให้แก่ลูก ตามที่ลูกทูลขอเทอญ ขอขอบคุณพระเจ้าข้า

**“เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์
แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ” สุภาษิต 31:30**

ลูกเขียนบทสวดบทนี้เมื่อ 25 ปีก่อน เมื่อกลับมาอ่านบททวนในสิ่งที่ตัวเองได้เขียนในตอนนั้น ผ่านประสบการณ์ชีวิตในเหตุการณ์และบทบาทต่างๆ ในหนึ่ง quarter ของหนึ่งศตวรรษของกาลเวลาที่ได้ผ่านไป แล้วลูกก็เห็นถึงความไร้เดียงสา (แม้ในวัยนั้น) และความไม่ลึกซึ้งในด้านความคิดของตัวเอง

ในวัยนั้น ลูกคงเพิ่งเห็นรอยไต้ตา ซึ่งเราเรียกกันว่า “ตีนกา” เป็นเส้นแรก แล้วลูกก็ตกใจจนถึงขั้นตื่นตระหนก (กระมัง) ลูกกังวลและกลัวการก้าวสู่วัยชรา ซึ่งต้องย่างกรายเข้ามาในชีวิตอย่างแน่นอนตามธรรมชาติ

เวลาผ่านไป 25 ปี ลูกก็ยังส่องกระจกทุกวัน เส้นรอยไต้ตาก็มีญาติพี่น้องเพิ่มขึ้นมาไม่ทราบอีกกี่เส้น วัยก็ผ่านไปอีก 2 รอบ แต่แทนที่ลูกจะกังวลเหมือนเมื่อ 25 ปีก่อน ลูกกลับถามตัวเองว่า “วัยไหนจึงจะเรียกว่าแก่?”

คำถามนี้ ถามเอง ก็ต้องตอบเอง เพราะถ้าไปถามคนอื่น อาจได้คำตอบไม่ถูกใจ

คำตอบของลูกคือ “เมื่อไรที่เราคิดว่าตัวเองทำไม่ได้ เมื่อนั้นแหละคือเราแก่แล้ว!”

ยกตัวอย่างบรรดานักกีฬา Paralympics ทั้งหมด ไม่ว่าจะได้เหรียญหรือไม่ เขาเหล่านั้นมีความไม่สมบูรณ์ทางร่างกาย แต่จิตใจของพวกเขา สู้เต็มที่ ตรงกันข้ามกับผู้ที่มีร่างกายครบอาการ 32 แต่เจออุปสรรคนิดเดียวก็ไม่สู้แล้วในชีวิต

ใครแก่กว่ากัน?

เราคงเคยเห็นคู่เต้นรำอายุ 90 กว่าทั้งคู่เต้นรำอย่างงดงามทั้งลีลาและหน้าตา!

อายุ 90 ถามว่า แก่แล้วยังสำหรับพวกเขา?

ลูกเองพอมีอายุเลยการฉลองแซยิดไปอีกรอบหนึ่งแล้ว แต่กลับรู้สึกกระชุ่มกระชวย จิตใจเปี่ยมไปด้วยพลังในการรับใช้พระองค์ ตีนกาตีนเป็ดไต้ตา ไม่มีความหมายอีกต่อไป เพราะความตั้งใจอย่างจริงจังในการรับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ อย่างสุดจิตสุดใจ ทำให้ลูกรู้สึกว่า “แก่หรือไม่ อยู่ที่ใจ”

ขอพระองค์โปรดทรงประทานพระพรและโอกาสแก่ลูกในการรับใช้พระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ยิ่งขึ้นไปเทอญ เพราะ “ลูกยังไม่แก่” พระเจ้าข้า ☺☺☺

“บัดนี้ เมื่อข้าพเจ้าชราลง และผมก็เป็นสีดอกเลา ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์อย่างทรงละทิ้งข้าพเจ้า จนกว่าจะได้ประกาศถึงพระอานุภาพแก่ชนรุ่นหลัง” สดุดี 71:18

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

www.moving-themountain.com

